

Възкресение

Щомъ на Великия петъкъ по обѣдъ забиха камбанитѣ, жени-тѣ тръгнаха да кичатъ плащаницата и да се поклонятъ предъ кръста на Христа.

— Мамо, нека идемъ и ние, — замоли нажалено малката Милка.

— Иди, чедо. Занеси най-хубавитѣ цвѣтя! Азъ нѣма да дойда.

Майката влѣзе и седна до огнището. Кжщата имъ бѣше въ самия край на градчето. Навънъ веселиятъ вѣтъръ разнасяше свежестъ и пролѣтенъ дъхъ. Всички трепетно чакаха Великденъ. А тукъ нѣмаше радостъ.

— Да си взема ли малко хлѣбецъ, мамо? — кукна до нея Димчо.

— Хлѣбътъ се свърши, Диме. И чичови ти още нѣматъ брашно. Щомъ си купятъ, ще ви опека топла питка..

Но Димчо бѣше много гладенъ. Той отвори долапа, намѣри нѣколко сухи трохички и ла-

комо ги лапна. Майка му отпустна глава и захълца.

— Мамо, защо плачешъ? Защо плачешъ, мамо? — прегърна я той.

— Глава ме боли, Диме. Умо-рихъ се отъ шетане тия дни.

Момчето я загледа:

— Не плачи, мамо! Нощесъ нѣкой се наведе и ми каза: „Димчо, баща ти си иде.“ Събу-дихъ се и решихъ да си мълча. Тате ще ни купи дрехи и хлѣбъ. Много, много хлѣбъ!

— Така е, Димчо. Знамъ. Ето не плача. Ха сега иди си играй!

Димчо излѣзе. Майка му извади бохчичка скжсани дрешки.

Мжжътъ ѝ бѣше въ затвора. Една лѣтна нощъ за първи пжтъ го намѣриха пиянъ предъ ограбенъ магазинъ. Около него се търкаляха дребни пари, а въ джеба му откриха подправенъ ключъ. Никой не повѣрва, че е невиненъ. Осждиха го на три години затворъ.